

УКРАЇНА СТАЛА НА КОВЗКИЙ «ШОВКОВИЙ ШЛЯХ», або МАНІВЦЯМИ ДО «ПІДНЕБЕСНОЇ»

Лише 6 липня на офіційному веб-сайті Міністерства інфраструктури України з'явилося сенсаційне, можна сказати, повідомлення, що 30 червня Міністр інфраструктури України Олександр Кубраков та Міністр комерції Китайської Народної Республіки Ван Веньтао підписали не афішовану міжурядову угоду (доволі сумнівну з погляду українських інтересів, не кажучи вже про політичні), яка передбачає розширення співробітництва, сприяння співпраці між Україною і Китаєм з метою реалізації спільних проєктів в галузі будівництва інфраструктури.

Гроші Китай начебто дає на пільгових умовах. Але яких? Самих декларацій про китайські інвестиції в будівництво доріг, портів, вокзалів тощо недостатньо. Берімо до уваги китайську приказку: «Дружба, що на вигоді тримається, міцною не буває»...

Де текст угоди? Чи йдеться про нашвидку спартолений за лаштунками «95-го кварталу» дошкульний квазіполітичний сценарій аби допекти колективному Заходу й американцям зокрема? По суті маємо дилетентський шантаж Вашингтону. Для Заходу Китай і суперник, і противник водночас. Для США і НАТО «Піднебесна» передусім головний противник. А для України? Помовчимо. Україна демонстративно розвертає свій політичний вектор у бік «Піднебесної»...

Подробиці угоди не розкриті. Це надсекретний документ? З боку МЗС України жодних коментарів. Зберігає мовчанку Офіс президента. Про зірвану на угоду США купівлю Китаєм стратегічного підприємства «Мотор Січ» не згадується. Однак не виключено, що нові плани по цій сумнівній обгородці зафіксовані в секретних додатках до угоди...

Та найцікавіше, що на сайті Міністерства інфраструктури чітко зазначено, що Україна та КНР є страте-

гічними партнерами. Це відколи? Що насправді це означає? Хто вставив у текст документу сумнівний пасаж – «стратегічне партнерство»? Єрмак? Зеленський? Чи хтось із «п'ятої колони»? Принаймні з цього приводу із громадянами України влада не радилась. Це точно.

Українські політики постійно наголошують, що для нашої держави «стратегічним» партнером передусім є США. Колись ним була Росія...

Поміркуймо. Партнер – це насамперед рівноправний спілник у творенні чогось вкрай потрібного одне одному. Приміром, два боксери на рингу, що виступають в однаковій ваговій категорії, є партнерами. Але про яке партнерство двох боксерів можна вести мову, коли на ринг виходить, скажімо, Володимир Кличко і Вік Дарчинян – власник чемпіонського поясу за версією IBF у ваговій категорії до 52,2 кг. Партнерами вони можуть бути лише за шахівницею або ж спільно вирішуючи якусь приватну справу.

У торгівлі партнерами можуть бути підприємства різної «вагової» категорії – літакобудівники і творці новітніх комп'ютерних технологій. Без надійного програмного забезпечення жоден сучасний літак не злетить.

Бізнесмени різних країн ведуть торговельні перемовини і залагоджують взаємовигідні торговельні справи без втручання державних чиновників. Про політичне підгрунтя тут не йдеться.

Стратегічними партнерами є гієна, антилопа, лев, які підтримують рівновагу в природі. 1859 року в Австралію з Англії привезли 16 кролів. Відтоді війна з ними не припиняється ні на мить – маленькі вухаті створіння безперестанно знищують трав'яний покрив. Запитання: чи є маленький кролик стратегічним партнером для кенгуру, качконоса чи вівці (10 кролів з'їдають стільки ж трави, скільки одна вівця)?

Чи є Китай рівноправним партнером для України? Приклад Росії нікому нікому не навчив? Про яке «стратегічне партнерство» з Китаєм можна вести мову? Про боргову пастику ніхто не думає?

Прецікавий наочний приклад. У Ковелі, що на Волині, мені нещодавно подарували порцелянове горнятко. На ньому, крім стародавнього герба міста, вміщені чотири світлини початку століття. Але. Це горнятко виготовлене в... Китаї. Помовчимо?

Назустріч, так би мовити, «китайським інвестиціям», з випердженням графіка, вже у червні на засіданні Ради з прав людини в Женеві Україна несподівано виключила себе зі списку держав, що підтримують документ із закликом до більш суворого контролю за правами людини в західному регіоні Китаю Сінцзян. Associated Press написало, що Китай погрожував затримати поставку вакцини від COVID-19, призначеної для України, якщо вона не відмовиться від підтримки документу. Хто його зна...

Безумовно, реверанси в бік Пекіна чимось зумовлені. Але чим? Політичними мотивами? Економічними? Схід – діло тонке. «Шовковий шлях» слизький, непевний і небезначний. Але «слуги народу», схоже, цим не переймаються. Так, очільник фракції президентської полісили у Верховній Раді Давид Арахамія вважає (широ чи по-дилетантськи?) Китайську Народну Республіку важливим стратегічним партнером і має намір перейняти досвід Комуністичної партії Китаю у управління економікою та розбудові держави. Мовляв, принципи правлячих партій України та Китаю у багатьох речах збігаються, оскільки їхнім девізом є служіння народу.

Дивна логіка. М'яко кажучи. Бо і КПСС запевняла, що служить совєтському народові. І Йосип Сталін служив, і Лаврентій Берія вірою і правдою служив. Як могли, так і служили...

18 липня речник української делегації в Тристоронній контактній групі Олексій Арестович в ефірі телеканалу «Дом» висловив думку, що «якщо Захід захоче подружитися з Росією ціною здачі українських інтересів або значної їх частки, то ми розвернемося на Схід, і так перебалансуємо нашу позицію».

Симптоматично, що на презентації книги президента КНР Сі Цзіньпіна, крім Арахамії та інших «слуг народу», були присутні й давні гравці українського істеблішменту – Юлія Тимошенко і Вадим Новінський, який отримав українське громадянство 2012 року від Віктора Януковича і нещодавно довів до банкрутства Чорноморський суднобудівний завод у Миколаєві – відому з XIX століття військову корабельню.

Пояснити політичні викрутаси дилетантів од української влади можуть, ймовірно, усілякі «скелети», заховані в артистичній шафі Зеленського. Можна припустити, що саме відаючи про них, кремлівські пропагандисти на початку липня зумисне вдалися до «активних заходів», провівши ПСО – «інформаційно-психологічну операцію» безпосередньо проти президента України, озвучивши його висловлювання в Донецьку 18 квітня 2014 року: «Ми з росіянами – один народ»; «Ми не можемо бути проти російського народу, в принципі. тому що це – один і той же народ» тощо. Чим не своєрідне попередження з «Білокам'яної»: компромат на тебе, Володимире Олександровичу, маємо. А вивести Зеленського зі стану психологічної рівноваги нескладно. У висліді можна буде спробувати схилити його до внесення змін у Конституцію України щодо статусу ОРДЛО чи постачання води до Криму...

Питань до Президента України багато. Приміром, навіть він підтвердив, що спецоперація із затримання

бойовиків ПВК «Вагнер» таки готувалася (хоча раніше категорично заперечував), але українські спецслужби до неї, мовляв, не причетні. Однак за інформацією «Дзеркала Тижня», готувати спецоперацію допомагали спецслужби інших країн, зокрема, **американські**.

Таке запізніле зізнання напередодні зустрічі з Байдемом пояснити можна хіба що синдромом підліткової дипломатії чи «квартального стилю». Або ж «активними заходами» російських спецслужб.

5 липня письменниця Тамара Горіха Зерня (Тамара Анатоліївна Дуда) на своїй сторінці у ФБ (<https://www.facebook.com/a.chto.tam.u.pp/posts/961926667976175>)

повідомила, що мав відбутися загальнонаціональний брифінг за участю МВС та Генпрокуратури, на якому повинні були оприлюднити ключові дані по донецькому концтаборі «Ізоляція», у тому числі прізвища, особисті дані та фотографії адміністрації цієї катівні, переважно кадрових російських військових. Однак брифінг був скасований у Генпрокуратурі, від справ відсторонили слідчого Мамедова, який вів цю і десятки інших справ по катуванням, вбивствам та іншим тяжким злочинам, які скоїли росіяни на Донбасі проти мирних жителів.

Знов запитання: чи не є цей демарш представників української влади наслідком «активних заходів» з боку Росії?..

Відомий журналіст, редактор видання «Цензор.нет» Юрій Бутусов переконаний, що «напад на диверсанта ГУР МО «Шведа» і розкриття його роботи і складу групи, це складова частина дій російської агентури – начальника комітету з розвідки при президенті Руслана Демченка, заступника міністра закордонних справ при Януковичі, реального русофільства і російського шпигуна, який користується величезним впливом при Володимирі Зеленському, і глави Офісу президента Андрія Єрмака, який отримав від Росії особисті можливості неформальної комунікації з Кремлем в обмін на провал ключових операцій української розвідки проти Росії»...

Про «активні заходи» супротивника і не тільки

Як зазначає Вікіпедія, активні заходи – це відкриті чи таємні специфічні операції розвідувальних органів або служб, що мають на меті надання вигідного впливу на ділянки політичного життя країн, що представляють інтерес, їхню зовнішню політику, рішення міжнародних проблем, на введення противника в оману, підрив і ослаблення його позицій, зрив його задумів і досягнення інших цілей. Одним із завдань активних заходів є вплив на громадську думку інших країн, а також на дії окремих осіб, державних і громадських організацій.

Так ось. 28 червня, аkurat за два дні до підписання втаємниченої угоди між КНР та Україною, за місяць до ймовірної зустрічі Зеленського і Байдена, в журналі «The National Interest» (<https://nationalinterest.org/blog/skeptics/why-ukraine-dangerous-and-unworthy-ally-188742>) побачила світ стаття редактора цього видання, старшого наукового працівника з оборонних та зовнішньополітичних досліджень Інституту Катона Теда Галена Карпентера (Ted Galen Carpenter) під провокативною назвою «**Чому Україна є небезпечним і негідним союзником**» («Why Ukraine Is a Dangerous and Unworthy Ally»).

«Совпаденіє»? Можливо. Втім найімовірніше йдеться про конкретний «активний захід», націлений проти української держави.

Тед Карпентер заявляє, що Україна є стратегічною пастикою, а не стратегічним активом для США. Автор цілеспрямовано обробляє читачів, стверджуючи, що сучасне українське керівництво – це відверто «погана компанія»

для Америки, це небезпечний союзник, здатний втягнути США у великі неприємності. Карпенгер акцентує: «У стратегічному плані Україна – це «пастка» для США, великий ризик втягування Америки в непотрібну війну. Україна здатна зіграти в історії Америки таку ж роль, яку Сербія зіграла в історії царської Росії 1914 року».

Дюжина російських сайтів (серед яких <https://www.mk.ru/>, <https://ren.tv/>, <https://topwar.ru/>, <https://www.dailyadvent.com/ru/>, <https://news22.ru/>, <https://lenta.ru/>, <https://iz.ru/>, <https://www.gazeta.ru/>, <https://yandex.com/>, <https://free-news.su/> тощо) оперативно переклала цей ретельно підготовлений текст за підказкою, треба думати, товарішів у цивільному, або ж у подробицях переказала зміст оригіналу.

Ця виразно антиукраїнська публікація – лише один із багатьох прикладів активних заходів російських спецслужб.

За лаштунками Центру національних інтересів стоїть такий собі Dimitri Simes (Дмитрій Константинович Сіміс) – вихідець з ССРСР, публічно відомий як «друг Путіна». Сумнівні зв'язки Simes-Саймса з Кремлем у різний час викликали зацікавлення у ФБР і американського Конгресу. Бо створенні Саймсом у США журнал і так званий Центр національних інтересів давно стоять на сторожі інтересів Кремля. Прикметно, що членом наглядової ради The National Interest, є депутат російської Державної думи Олександр Пушков, до якого уряд США запровадив санкції через російське вторгнення в Україну.

Історія Дімі Сіміса, молодого науковця, заступника секретаря комітету ВЛКСМ Інституту світової економіки і міжнародних відносин, лектора-міжнародника Московського міського комітету КПСС викликає чимало запитань. І справді. 3 липня 1972 року Сіміс несподівано подав заяву про звільнення у зв'язку з наміром емігрувати до Ізраїлю. Заступник директора інституту Євгеній Примаков заяву підписав. Не зволікаючи. І вже наприкінці року, мов за помахом чарівної палички, Дмитрій Сіміс отримав дозвіл на виїзд до Ізраїлю. Втім чомусь опинився в США, де перетворився на Dimitri Simes, President and CEO of The Center for the National Interest.

Згодом Сіміс-Саймс в одному з інтерв'ю розповів: «Перші роки свого професійного життя я провів в Інституті світової політики і міжнародних відносин, працюючи на людину, яку звали Євген Максимович Примаков».

Кілька штрихів з біографії Примакова: власний кореспондент газети «Правда» на Близькому Сході, де під прикриттям посади «журналіста», ймовірно, виконував завдання советської розвідки; член Ради Безпеки ССРСР,

очільник Першого головного управління КГБ ССРСР (зовнішня розвідка); директор Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації...

Хай там як, але підписана 30 червня угода між Китаєм і Україною в контексті статті Карпенгера прибириє дивного забарвлення...

Того самого дня, 28 червня, на сайті Міністерства закордонних справ РФ, а також в «Коммерсанте» і журналі «Россия в глобальной политике» побачила світ програмова стаття очільника МЗС Росії Сергія Лаврова «О праве, правах и правилах».

Логіка завжди «похнюпленої коняки» прямолінійна до нудоти. Мовляв, у світі всі неправильно чинять, неправильно розуміють, неправильно думають. Лише Росія в усьому має рацію, правильно думає і розуміє. Мовляв, росіяни наодинці проти всього світу...

На перший погляд, стаття Лаврова – це банальне віддзеркалення давніх традицій москвитів у їхній внутрішній і зовнішній політиці. Це коли у Московії крім ворогів зовнішніх є ще ворог внутрішній, який водночас є наймитом світового антихриста/буржуїзму/імперіалізму. На цю рису москвитів-політиків свого часу звернув увагу Александр Купрін:

«*Внешними врагами это мы называем все те государства, с которыми нам приходится вести войны. Французы, атальянцы, англичанцы, турки, американцы, европейцы...*

– *Кого мы называем внутренними врагами?..*

– *Внутренними врагами называются все сопротивляющиеся российским законам... Так что бунтовщики, студенты, конокрады, жиды и поляки!..*

Безумовно, на відміну од героя Купріна, Сергій Лавров висловлюється більш дипломатично, проте сигнали, які він подає, гамузом узяті з арсеналу «активних заходів» Московії. І справді: *«Росію звинувачують в «агресивній політиці» в ряді регіонів, фактично видаючи за таку лінію Москви на протидію ультрарадикальним і неонацистським тенденціям у політиці сусідніх країн, які пригнічують права росіян, як і інших національних меншин, викорчовують російську мову, освіту, культуру. Не подобається і те, що Москва заступається за країни, які стали жертвою західних авантюр і піддалися нападу міжнародного тероризму із загрозою втрати державності, як це відбувалося в Сирії».*

Стоп. Як тоді розуміти, що японці, приміром, в офіційних документах почали звертати увагу про воєнну загрозу для себе з боку Росії – міністр оборони Японії Но-

ПЕРЕДПЛАТА НА ЖУРНАЛ «УНІВЕРСУМ» (ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ 2021 РОКУ)

Щоб регулярно отримувати журнал «Універсум», слід переказати через будь-який банк чи надіслати поштовим переказом 129 гривень на поточний рахунок IBAN UA08325268000000002600744144 в ПАТ АКБ «Львів», МФО 325268, ЄДПРОУ 19326603
Одержувач: ТЗОВ «Універсум».

Не забудьте надіслати на адресу редакції («Універсум», п/с 2994, Львів—17, 79017) копію квитанції поштового переказу чи платіжного доручення, чітко вказавши при цьому свою адресу.

«Універсум» в Інтернеті: <https://universum.lviv.ua>

буо Кісі зазначив, що Росія активно нарощує військову присутність на Далекому Сході.

Лавров у статті дипломатично не називає країн, котрі «пригнічують права росіян, як і інших національних меншин, викорчовують російську мову, освіту, культуру». Бо, напевно, пам'ятає, що Держдума, приміром, ухвалила, а Путін підписав закон про небажані організації. Йдеться про підготовку до тотальної, як полюбляють висловлюватись московити, «зачистці» інформаційного та інтелектуального простору РФ від альтернативних думок. Одне слово, свобода, брате, свобода...

1995 року Умберто Еко в есе «Вічний фашизм» навів 14 ознак фашизму. Письменник зазначив, що якщо з цього списку в суспільстві спостерігається 6-7 ознак, то воно близьке до настання фашизму. Аналізуючи статтю Лаврова, в тексті можна натрапити на згадані ознаки. Недогляд? Навряд. Найімовірніше маємо справу з «активними заходами» у виконанні запеклого інтригана з дипломатичним паспортом.

Кілька ретроспекцій. Александр Проханов у 1992 році безапеляційно заявив: «Важливо, щоб держава збереглась, причому, які сили приведуть до створення цієї держави, власне, вже байдуже. Нехай навіть фашизм буде, тому що якщо можна побудувати велику Російську державу ціною фашизму, я б і на це пішов».

А це думка Бориса Єльцина, висловлена ним 6 листопада 1993 року під час зустрічі з лідерами суб'єктів Російської Федерації: «Я прихильник права націй на самовизначення... за винятком права на відокремлення від Росії».

Того ж року власкор «Комсомольской правды» Є. Овчаренко поцікавилась в американського мільярдера Джорджа Сороса, скільки часу триватиме перехідний період у Росії. У відповідь почула: «Боюся, що є велика небезпека переходу від однієї форми тиранії до іншої. Я хотів би бачити перехід від закритості до відкритості в Росії. Натомість ми спостерігаємо процес її дезінтеграції, розпаду... А це може обернутися ідеологією націоналізму».

Ще на початку партійної кар'єри італійський дуче Муссоліні завважив, що «большевизм переродився в слов'янський фашизм».

1926 року В. Винниченко занотує: «З большевицького червоного яйця на очах вилуплюється фашизм. Уже можна бачити всі характерні прикмети його».

Приблизно тоді ж відомий російський політик і запеклий шовініст В. Шульгін зробив майже аналогічний висновок: «На ділі в Росії вони (большевики – О. Р.), побачивши, що грабувати більше нічого, намагаються повернутися до умов старого світу. І оскільки це їм вдається, вони з кримінальної сволоти перетворюються в фашистів».

У цьому контексті найпереконливіше звучить засте-

реження Микола Міхновський «Справа української інтелігенції в програмі УНП», оприлюднене ще 1905 року:

«Коли московська демократія завоює собі державну владу в Росії – тоді вона скине машикару «братерства і любови до всіх народів», машикару, якою вона купує досі симпатії поневолених націй Росії і притягає їхні сили для досягнення свого ідеалу, одверто кидає в очі цих поневолених націй свій шовіністичний пароль і програму, як це зробила вже демократія англійська, французька, німецька та ін. Всеросійський парламент буде силою, але не за, а проти українців».

Тож даремно скаржитись Лавров: «Захід відмовляється підтримувати в ООН російську резолюцію про неприпустимість героїзації нацизму, відкидає наші пропозиції засудити знесення пам'ятників визволителям Європи».

Чи знає Володимир Зеленський, який конче хоче зустрітись з Владіміром Путіним, справжню історію російського фашизму-рашизму? Чи усвідомлює президент України облудність пропозицій головного російського дипломата – «пропонуємо обговорити завдання демократизації міжнародних відносин»?

Та повернімося до фантазмагоричної демагогії Сергія Лаврова: «Думати, аналізувати те, що відбувається ніколи не шкідливо. <...> Це передбачає безумовну опору на зазальновизнані норми і принципи міжнародного права: повага суверенної рівності держав, невтручання в їх внутрішні справи, мирного врегулювання суперечок, визнання права народів самим визначати свою долю».

Помовчимо. Поміркуймо. 6 липня Парламентська Асамблея ОБСЄ ухвалила ініційовану Україною термінову резолюцію, яка засуджує окупацію Криму та окремих районів Донецької і Луганської областей, засуджує масштабні порушення міжнародного законодавства, військові злочини російської влади її збройних сил та найманців на тимчасово окупованих українських територіях. А ще резолюція засуджує намагання Росії заблокувати, всупереч міжнародному праву, Керченську протоку та Азовське море.

Про правду і кривду

Є в статті російського дипломата фрагменти, де Сергій Лавров геть «пустився берега», його як «Остапа» зі Смоленської-Сенной площі вже напреду понесло:

«Не приживеться на Заході древній російський звичай, коли вдарили по руках – без всяких документів – і свято тримають своє слово».

Не полінуймося зазирнути в історію. Представниками різних народів і станів зафіксовані цілком інші «древні російські звичаї». Так, данський посол у Росії (1709-1712) Юля Юст характеризував росіян і російських достойників як «пихатих, чванькуватих, які усіх у чомусь підозрівають, скупих, шкаредних, дрібничкових, тупих, грубіянів, незграбних, брехливих, неосвічених».

«Рускій є найбільший і найнаглийший брехун у всьому світі» (Іван Тургенєв). «Рускому збрехати, що висякаться» (Н. М. Карамзін). «Російська людина вміє бути святою, але не може бути чесною» (Константін Леонтьєв, російський філософ). «Росіяни навіть не здатні мати розум і совість, а завжди мали одну підлість» (Владімир Соловйов, російський філософ). «Немає в цьому світі дрібнішої, сволочнішої і хамовитішої особини, ніж кацап. Народжений в нацистській країні, вигодуваний пропагандою нацизму, – цей убудок ніколи не стане Людиною. У його країні немає друзів – або холоуї, або вороги. Його країна здатна лише погрожувати, принижувати і вбивати» (Александр Солженіцин).

А це вже спостереження наших сучасників: «На жод-

ні урядові переговори з росіянами немає ніякого сенсу їхати. Вони говорять тільки з позиції сили, абсолютно ігноруючи міжнародне право, будь-які закони, все, на чому стоїть цивілізований світ. Єдине, чого вони бояться, – це щоб їх хтось не обдурив. Що їм не вистачить спритності розгадати чийсь хід, бо відверто з ними гворити на рівні міжнародного права – пуста розмова. Во ни постійно демонструють боярський менталітет: «Вот мы так, а вы как себе хотите» (Лариса Скорик).

Володимир Крижанівський, перший Надзвичайний і Повноважний Посол України в Російській Федерації наголошує, що треба вчитувати до кожної літери, до кожної крапки і коми будь-який документ, укладений з росіянами. Бо вони можуть в останній момент щось утнути. Так, у Массандрі на перемовинах з поділу Чорноморського флоту колишнього ССРСР у вересні 1993 року представники російської делегації, як дрібні злодії, з подачі Юрія Дубініна, заступника міністра закордонних справ Російської Федерації, в останній момент зробили в документах правки без відома української сторони.

«З Росією вже ніхто не хоче мати справ. Вона сама себе ізолювала від решти світу, і тепер світ, своєю чергою, не хоче мати з нею жодного контакту. І нинішній кремлівський режим дійсно не заслуговує того, щоб з ним спілкувалися демократичні держави» (Володимир Оргізко український дипломат, міністр закордонних справ України з грудня 2007 до березня 2009).

Ще кілька одкровень з арсеналу «активних заходів» Лаврова: *«Однак, судячи з практичних дій Заходу за останні роки (включаючи істеричну реакцію на захист Москвою прав росіян після підтриманого США, НАТО і ЄС кризового державного перевороту на Україні в 2014 р.), там, мабуть, думали, що все це не дуже серйозно: мовляв, проголосила Росія свої принципи – і добре. Конфронтація, чим би вона не була викликана, – не наші вибір. <...> Продовжимо сприяти створенню такої культури міждержавного спілкування, яка ґрунтувалася б на вищих цінностях справедливості і дозволила і великим, і малим країнам розвиватися мирно і вільно. Завжди залишаємося відкритими для чесного діалогу з усіма, хто проявляє зустрічну готовність до пошуку балансу інтересів – на міцній, непорушній основі міжнародного права. Такі у нас правила»*.

Про московські «правила» високий достойник міг би й помовчати. Вони незмінні впродовж століть. 300 років тому Московія привласнила історію Київської Русі. На основі історичних фальшувань 22 жовтня 1721 року Петро I оголосив країну Моксель Російською імперією, а московитів – росіянами. У законних спадкоємців Київської Русі – українців була вкрадена історична назва Русь.

І знову про «активні заходи» з боку Росії. 30 червня президент РФ Володимир Путін під час щорічної прямої лінії знову назвав українців і росіян (SIC!) одним народом.

Кілька фрагментів з виступу російського вождя тією чи іншою мірою розкривають його стратегічні й тактичні плани і задуми: *«Почну з сумного. Колись, на жаль, розпалася наша загальна батьківщина, і ядро цієї держави. Росія втратила майже половину економіки населення і території, в які століттями вкладали свої ресурси. Я вже говорив про це: відновлювати ССРСР неможливо, безглуздо і недоцільно, ми можемо зіткнутися соціальними питаннями і питаннями розмивання етнічного ядра. <...> Наш народ надзвичайно духовний, з глибокими історичними та культурними коренями. <...> У нас багато було славних періодів в історії Росії. Ще допетровських часів, Петра I, який провів великі реформи, які змінили країну. У період Катерини*

Великої були зроблені найбільші територіальні придбання, ну а скажімо в період правління Александра I Росія перетворилася в те, що сьогодні називається Супердержава, абсолютно очевидний факт. Тому все це, та й багато іншого може і повинно нами вивчатися, ми повинні пам'ятати про це, віддавати шану всім, хто досяг цих результатів і бути гідними їх прикладу».

Коментувати ностальгійні імперські інвективи зайве. Разом з тим слід зазначити, що захоплюючись брутальними діями творців Російської імперії Володимир Путін 2 липня 2021 року підписав Указ «Про Стратегію національної безпеки Російської Федерації».

У цьому документі, як і в статті Сергея Лаврова, є ряд тез, які викликають і здивування, і тривогу: *«зовнішня політика Російської Федерації повинна сприяти підвищенню стійкості системи міжнародних відносин, які спираються на міжнародне право...»; «Російська Федерація не обґрунтовано звинувачується у порушенні міжнародних зобов'язань, проведених крім 'ютерних атак, втручання у внутрішні справи іноземних держав. Російські громадяни і співвітчизники, які проживають за кордоном, зазнають дискримінації і відкритому перслідуванню»; «досягнення цілей державної політики у сфері збереження НАРОДУ Росії...»; «захист національних інтересів і громадян Російської Федерації за межами її території»; «підготовка економіки Російської Федерації, <...> органів місцевого управління й організацій, Збройних Сил, інших військ, військових формувань і органів до забезпечення захисту держави від збройного нападу і задоволення потреб держави і нужд населення у воєнний час»; «почастішали спроби фальсифікації російської та світової історії, спотворення історичної правди та значення історичної пам'яті, розпалювання міжнаціональних і міжконфесійних конфліктів, послаблення державоутворюючого народу»; «зазнають дискредитації традиційні для Росії конфесії, культура, російська мова як державна мова Російської Федерації»; «Російська Федерація проводить послідовну, незалежну, багатовекторну, відкриту, передбачувану і прагматичну зовнішню політику, направлену на захист своїх національних інтересів і зміцнення міжнародної безпеки»; «зміцнення братерських зв'язків між російським, білоруським і українським народами»; «проти дія спробам фальсифікації історії, захист історичної правди, збереження історичної пам'яті»; «реалізація цієї Стратегії сприятиме збереженню НАРОДУ Росії...»*.

«НАРОД Росії»? Колись вже гриміло: «Ein Volk, ein Reich, ein Führer». А нині вже запущений процес аншлюсу Білорусі...

Чи ознайомився Верховний Головнокомандувач Збройних сил України з новою Стратегією національної безпеки РФ? Бо нова стратегія безпеки Росії ірраціональна. Вона означає війну. Неминичу. За логікою Кремля.

7 липня Міністр оборони України Андрій Таран під час Панельної дискусії «Реформи сектору безпеки та оборони» у рамках міжнародної Конференції з питань реформ в Україні (URC) в столиці Литви Вільнюсі, на весь світ заявив, що в нього «є певні неузгодження з військовим керівництвом». І це в умовах війни? І далі: «Я відчуваю, що є опір в Генеральному штабі від військовиків. Вони намагаються опиратися тим змінам, що ми пропонуємо до військової культури... У нас немає справжньої зброї, яка може зупинити вторгнення з моря».

Ці висловлювання – теж наслідок «активних заходів» з боку Росії?

Олег К. РОМАНЧУК